

Be Fulda zhromadzeni němscy biskopjo svojim lubowanym wěriwym hnadu a potoj wot Boha naschoho zbóžnita.

W duchu Jezusa Chrystusa a jeho swjateje cyrkwe, kotryž je pschede wšchm duch jednoty a zhromadzenja, su so němscy biskopjo tež w tutym lěcze we Fulda pschi rowje swj. Bonifaca k bratrowskemu wuradzenju zjednosčili. Wotpohladanjo tutyh zhromadzenjow njeje te, zo bychu so we cyrkwiniskich naležnosćach kaznje postajite, sčtož je po cyrkwiniskich pravidlach jenož na woprawdžitych a na prawe waschnjo wotdžeržaných cyrkwiniskich zhromadžiznach možne; ale nasche wotpohladanjo dže jenož na to, so samych pschez zhromadue rozryczowanjo k lěpšemu dopjelnujenju naschoho swj. zastojuštwu křmianosćicž a tamnu jednotu a lubosć bjez sobu spěchowacž, kotraž je maczer a zežiwjetka wšchoho dobroho.

Samo so rozemi, zo bě we tutym lěcze hlowna wina naschoho zhromadzenja pschihotowanjo na powšchitkowny koncil, kotromuž je nasch swjaty wóte Pius IX. wšchěch biskopow swěta powołał. Pohladajo na to smy za dobre a spomozne dzerželi, přjedy hač so rozeńdžechmy, zhromadue krotke słowo na swojich lubowaných wěriwych, duchowných kaž swětých wotpóslacž.

Šdyž bě powołańjo powšchitkownoho koncila wěste, napjelni na jenej stronje pobožne mocžakowanjo a wjesota nadžija wutroby wěriwych a mnohoicž wobroczi swojej woczi na Rom, nic hačo by koncil džiwy skutkowacž a wšchitko zło a wšche strachi wotewzacž a zdbom wobliczo zemje pscheměnicž mohl; ale dokež je Chrystus w swojej bójškej mudrosći postajit, zo je zjednosćenjo potomnikow swjatyh japoschtotow wołolo nastupnika swj. Pětra na powšchitkownym koncilu najwosobnišči srěč, zo bychu so wozbožace wěrnosće křescijanstwa do jasnišchoho swětkla stajite a jeho swjate zakonje do žiwjenja zawjedle.

Sčtož swj. bamž Řehoř Wulki tak rjenje praji, zo so we běhu časow wrota bójšće wěrnosće a mu-

droscje za křescijanstwo pschecy dale wotewrja, to so nanajbóle na powšchitkownym koncilu dopjelni. Dokež wot prawoho spóznawanja Chrystusoweje wučby, a wot pschezycynoho dopjelnujenja jeho zakonja kaž wěčne, tak tež wěrne časne zbožo cžlowjestwa wotwisuje, tohodla su swěrne džečzi cyrkwe powšchitkowne koncile pschecy z wjesoloscju a ze swjatej nadžiju powitali. Teke zmyslenjo tež we nastupanju přědštejacoho koncila we nami samymi pschisporjecž a bjez druhimi rozujescž, je swjata winowatosć. — Tomu napschecjo pał sebi nje-možemy zamjelcjecž, zo na drugej stronje samo dobre a swěrne stawy cyrkwe koncila so strachuja, a z tym dowěru na njon wostabja. Š tomu pschistupi, zo pschecijowiccy cyrkwe wobstoržowanja rozuoschujaj, kotrež niczo druge njechadza, hač wopacžne sudženja a hidženja dale rozpschestrjecž a samo pola krajneje wyschnosće njedowěru wubudžicž. Na teke waschnjo wunjeso so bojosć, hačo by koncil nowe wěrnosće wěry, kotrež bože wozjewjenja a cyrkwiniske podawizny njeznaja, wozjewicž a porucžnosće postajecž mohl a čyč, kotrež hačo naležnosćam křescijanstwa a cyrkwe škódne z tym so njeznjesu, sčtož kraj, zdělanosć, wědomnosć, kaž tež swobodnosć a časne zbožo ludow sebi zadacž potne prawo maja. — Šisčecje dale cžile du, a wobstoržujaj swjatoho wótea, hačo čyč wón wot wěsteje strony wobdžělan, koncil jenož za srěč trjebacž, zo by uče japoschtotisko stoka pschez měru wuzběhnył, stare a prawe zarjadowanjo cyrkwe pscheměnit a duchowne knjeistwo postajit, kotrež so z křescijanskaj swobodnosću njeznjeso. — Tajcy so njeboja, wyschschonnu wěrckej cyrkwe a biskopam stroniske mjena pschipołozicž, kotrež běchmy hač dotal jenož we horcže zjawnych pschecijownikow cyrkwe slyšecž zwucženi. Tohodla sudza potom, zo biskopjo pschi wuradzenju potnu swobodnosć njezměja a zo budže jim na potrebnym spóznacju a na njebojaz-